

Hồi 32

Hoàng Dược Sư dùng giọng mũi “Hừ” một tiếng và nói:

– Tìm lời nhân đạo rơm để che đậy dã tâm của mình! Vương Chân nhân, người định một mình độc chiếm Cửu Âm Chân Kinh để mong đoạt được danh dự võ lâm đệ nhất anh hào Hừ! Khó mà toại nguyện lắm! Người bảo là võ công Chân Kinh độc, nhưng đây chỉ là lời nói suông trên cửa miệng người, đâu có bằng chứng xác đáng để ta tin được? Mi tưởng ta là đứa con nít ba tuổi để cho mi gạt gẫm sao

Hà hà! Vương chân nhân ơi, sư đệ Châu Bá Thông hiện tại là tù nhân trên Đào Hoa Đảo của ta, người muốn ta thả y ra, phải có điều kiện mới được.

Trùng Dương không đợi Hoàng Dược Sư nói hết, liền ngắt lời:

– Không cần người nói rõ, ta cũng hiểu rồi, người muốn ta đem Chân Kinh cho người xem xong, người mới bằng lòng tha sư đệ ta ra khỏi Đào Hoa Đảo phải không.

Hoàng Dược Sư Cười lên ha hả và đáp:

– Chính thế! Vương chân nhân quả thông minh, không hổ là Toàn Chân giáo chủ, đoán một cái là trúng ngay

Trùng Dương bắt thần với tay chộp dưới đất một cái đã móc được một cục đá bị chôn cứng dưới bãi cát cầm gọn trên tay, dùng tay ép một cái cục đá liền kêu lên “Rốp! Rốp! “ bẻ ra từng hòn lớn nhỏ bằng đầu ngón tay trở lại Trước sự không thể ngờ được như vậy, Hoàng Dược Sư phải giật mình kinh hãi

Loại đá đen này rất cứng rắn lại bị chôn vùi giữa bãi cát kiên cố dị thường, dù có dùng sức lực mạnh mẽ của thủ pháp “Ứng Trảo công” cũng chưa chắc chỉ một cái chộp mà đã móc được cục đá trên mấy mươi cân kia lên khỏi bãi cát được.

Nhưng Trùng Dương chỉ với một cái chộp nhẹ nhàng không chút phí sức, cục đá lớn như chiếc cối xay bột kia đã bị móc ra khỏi bãi cát một cách dễ dàng. Dù thấy sức mạnh của năm ngón tay kia thật kinh khủng, khó mà tưởng tượng được. Hòn nữa Trùng Dương chỉ bóp nhẹ bàn tay có một cái mà cục đá đều nát bẻ như bột rơi lả tả trên mặt đất.

Trùng Dương rũ bàn tay, chỉ chừa lại độ vài mươi hòn đá lớn nhỏ cỡ đầu ngón tay, chàng lạ ném mạnh những hòn đá ấy lên không trung, “Vu, vu!” bay vút trên bảy tám trượng cao, rồi tựa như hoa rơi, sao rụng. rớt lả tả khắp bốn phía Lúc ấy Trùng Dương liền gạt bàn một cái, lạ lũng thay những hòn đá tự động rơi trở vào lòng bàn tay của Trùng Dương không sót một viên nhỏ.

Chàng hiển lộ pha võ công ấy thật là tuyệt thế vô song, dùng kinh lực của Nhất Dương Chỉ, ném những hòn đá lên không trung rồi dùng nội công phát vào chưởng lực để hút lấy những hòn đá ấy rơi trở vào bàn tay.

Hoàng Dược Sư cũng là một cao thủ hơn người, tất nhiên cũng hiểu rất nhiều, bàn tay Trùng Dương lại bóp thêm một lần nữa, nắm đá trên tay liền nát vụn như bột, chàng rải nắm bụi đá ly xuống đất và nói:

– Đạo lý của võ thuật, tựa như cục đá lớn này, nếu biết cách ứng dụng cho đúng với sở đắc thì có thể nghiền đá thành bột vụn được, nhưng nếu không dùng đúng theo đạo, có khác nào như cục đá chết vô tri kia thối Cửu Âm Chân Kinh bất quá là một quyển sách chết, trên thế gian những võ công tuyệt học đâu có phải tất cả đều khuôn rập theo sách vở chết kia luyện tập thành tài đâu.

Hãy căn cứ theo bản lãnh của tôn giá mà nói có thể liệt vào hạng hi hữu trong võ lâm thiên hạ, dù không có quyển Chân Kinh kia, tự mình tôn giá cũng có thể tự luyện cho mình một tài nghệ tuyệt vời như vậy. Hà tất phải bo bo giữ khổ trong lòng vì quyển kinh văn chết ấy, tự chuốc lấy phiền não còn thêm sanh sự đa đoan nữa!

Trùng Dương thốt ra những lời trên với định ý kín đáo khuyên can y, mong đối phương tỉnh ngộ, đừng vì một bản Cửu Âm Chân Kinh mà có sự rắc rối không hay cho mình. Nào ngờ Hoàng Dược Sư nghe xong lại càng nổi giận thêm nữa.

Thì ra Hoàng Dược Sư là một người tánh khí rất cao ngạo và cố chấp, phàm những người tánh khí cao ngạo lòng tự ái rất cao Trùng Dương trước mặt y cố ý diễn tài nghệ và công lực của chàng, Hoàng Dược Sư đã lầm tưởng là Trùng Dương định thị Oai với mình, và Trùng Dương lại nói thêm là một người luyện tập võ công nên tự trông cậy vào tài nghệ mình, đừng bo bo theo sách vở chết. Hoàng Dược Sư ngỡ là Trùng Dương có tham vọng độc chiếm Cửu Âm Chân Kinh một mình, nên y cười lạnh lùng và nói:

– Vương Trùng Dương, bất luận là mi hoa ngôn xảo ngữ thế nào ta cũng chả để vào tai. Nói tóm tắt, là nếu chẳng chịu đem Cửu Âm Chân Kinh đến, thì đừng mong đối được sư đệ của mi! Vậy muốn ta phóng thích sư đệ của mi ra khỏi Đào Hoa Đảo thì bản lĩnh của mi phải làm cho ta khiếp phục sát đất kia.

Lời nói ấy không khác nào khiêu khích Trùng Dương phải cùng y so tài hơn kém, Trùng Dương buông tiếng cả cười và nói:

– Vương mỗ này, học thuật non kém, làm gì có thể bắt người khiếp phục sát đất được chứ! Vậy ý kiến của tôn giá định thế nào mới gọi là phục sát đất, xin nói rõ cho bản đạo nghe!

Hoàng Dược Sư nói:

– Ta cùng ngươi tỉ thí nhau ba lần, và trong ba lần tỉ thí ấy nếu ngươi thắng được ta hai lần ta sẽ thả sư đệ ra ngay lập tức.

Trùng Dương gật đầu đáp:

– Một lời đã thốt, bốn ngựa khó theo! Xin tôn giá đừng quên lời

Hoàng Dục sư nói:

– Đại trượng phu một lời hứa đáng ngàn vàng, nhưng ta cũng cần nói rõ điều kiện hơn, ba lần tử thí ấy đều do ta quyết định, ngươi phải đồng ý nghe theo mà không phản đối, có bằng lòng không?

Trùng Dương cười lớn và đáp:

– Cũng được! Chúng ta bắt đầu trận thứ nhứt đi thôi! Ngươi ra ý kiến đi!

Hoàng Dục Sư cười một cái rồi buộc chiếc mặt nạ lại và nói:

– Lúc này ngươi dùng công phu ném đá, quả thật cao diệu, ta tự xét về phương diện sử dụng ám khí của mình cũng không đến nỗi tệ lắm, trong sử sách xưa có ghi chép những tay thần diệu thiện xạ như Dương Do Cơ, Phùng Mong Phi Vệ, mấy người ấy có thể trăm bước bắn rớt lá dương. Ta với ngươi cũng nên dùng cách bá bộ xuyên dương để thử tài nhau, ngươi nghĩ thế nào?

Trùng Dương thầm nhớ lại lần đầu tiên gặp y trên hoang đảo đã lãnh giáo qua tuyệt kỹ “Mãn thiên hoa vũ sái kim châm” của y và theo đề nghị vừa rồi, thì tất nhiên y là một cao thủ về môn ám khí.

Tuy chàng đối với môn võ công nào cũng nghiên cứu đến tận gốc rễ nhưng với ám khí lại không phải là môn sở trường của mình. Hoàng Dục Sư vừa mở miệng đã muốn tử thí ám khí với mình, thần thái chàng không khỏi lộ vẻ do dự ra ngoài.

Hoàng Dục Sư là người rất khôn ngoan, nhìn sắc mặt Trùng Dương hơi khác, đã đoán rõ tâm tư chàng ngay, nên cười lạnh lùng và nói:

– Toàn Chân Phái là một đạo chánh tông nên Vương Chân Nhân cho môn ám khí là một tiểu kỹ để duỗi ruồi không đáng mặt học, vì vậy đối với môn ám khí không được sở trường lắm phải thế không?

Lời nói ấy của Hoàng Dục Sư vừa mai mỉa lại vừa dụng ý thách thức, bắt buộc Trùng Dương không thể từ chối được, nên chàng nhíu mày một cái rồi đáp:

– Có gì mà sở trường với không sở trường, bản đạo hôm nay đặt chân đến Đào Hoa Đảo phải trái thân để vừa lòng quân tử, tôn giá cứ việc nói hết chủ ý được rồi!

Hoàng Dục Sư thấy đôi phương đã bằng lòng thích ý cười lên ha hả và nói:

– Được lắm! Vương chân nhân, ta xin nói rõ đây...

Y giơ tay chỉ về phía xa và nói tiếp:

– Vương chân nhân, nhìn kỹ bên ấy có phải là một hàng cây Bạch Tiên Du không?

Nhãn lực của Trùng Dương đương nhiên là người thường không thể bì kịp, chàng nhìn theo ngón tay của Hoàng Dục Sư chỉ, quả nhiên nhìn thấy có một hàng cỏ thụ Bạch Tiên Du lá nhỏ rút như đồng tiền.

Hoàng Dục Sư lại nói tiếp:

– Chúng ta sẽ dùng ám khí ném rơi những lá dâu kia, trước mặt mỗi người sẽ đốt một giấy nhang để định thời gian, muốn dùng loại ám khí gì cũng được, miễn đánh rớt lá cây xuống là được rồi, kẻ nào ném rơi lá cây nhiều mà mau nhất, thì kẻ ấy sẽ thắng cuộc, người có bằng lòng không?

Vương Trùng Dương nói:

– Ý kiến ấy cũng khá hay nhưng lá cây dâu nào cũng đều giống nhau làm sao phân biệt được cái nào của bần đạo đánh rớt hay của tôn ông đánh rớt.

Hoàng Dục Sư ngẩn người giây lâu rồi bật cười lớn lên, nói:

– Suýt chút nữa là ta quên mất, thôi thì như thế này vậy, phía đông hàng cây dâu kia có mấy cây bàng, ta ném lá cây dâu người ném lá cây bàng. Trước hết chúng ta nên quét sạch lá nơi rừng cây ấy, rồi chúng ta thi tài ném lá sau. Như thế là công bình lắm rồi, không ai gian lận được ai, phương pháp ấy có được chăng.

Trùng Dương đến non nước này chỉ còn nước gặt đầu ung chịu

Hoàng Dục Sư vỗ tay hai cái thì có hai gã gia bộc cầm đem nhau đến, Hoàng Dục Sư kéo tay Trùng Dương tiến tới chỗ hàng cây dâu. Phía bên kia lại có trồng hai cây bàng thật lớn.

Hoàng Dục Sư sai bảo bọn gia bộc cầm quét dọn lá rụng nơi dưới hàng cây ấy, sạch bóng không còn một lá, đoạn quay sang nói với Trùng Dương:

– Chúng ta có thể ra tay được!

Trùng Dương gặt đầu thay lời đáp, gã gia bộc cầm liền đốt nhang lên. Hoàng Dục Sư ngồi xếp bằng dưới đất và nói:

– Bắt đầu!

Tay trái y liền vung ra một nắm kim vàng bay vút lên đám lá um tùm trên ngọn cây dâu. Tức thì trên ngọn cây dâu ấy có tiếng kêu ào ào như tiếng lá chạm vào nhau, rồi có trên hai mươi chiếc lá còn xanh ngắt rơi tả xuống đất.

Người bên ngoài xem lại tựa như một trò chơi trẻ nít rất dễ dàng nhưng sự thật là một tuyệt kỹ khó khăn ít ai luyện nội Ám khí của Hoàng Dục Sư là một loại kim vàng cực nhỏ, tất nhiên không có sức rung động mãnh liệt để cho lá cây tự rơi xuống được, chỉ có cách duy nhất là phải ném chuẩn vào cuống lá khiến cho lá phải lia cành mà rơi xuống. Thử nghĩ tài thiện xạ bách bộ xuyên dương của người xưa, phải đứng cách xa một trăm bước rồi dùng cung tên bắn rơi một chiếc lá, đã là khó khăn lắm rồi, huống hồ là dùng một mũi kim nhỏ để ném rớt một cuống lá tí teo kia

Hoàng Dược Sư chỉ vung một cái ném ra hơn hai mươi mũi kim, mà mũi nào cũng trúng ngay giữa cuống lá. Hơn nữa loại lá Kim Tiền Du nhỏ như một đồng tiền, ném cho trúng được đã là một cái khó, mà Hoàng Dược Sư vẫn ném trúng được không lệch một mũi kim vàng, đủ thấy thủ pháp và nhãn lực của Hoàng Dược Sư đã đạt đến độ "Hí họa thuần thanh" rồi vậy!

Trùng Dương tự biết mình thủ pháp ám thí không bì nổi với Hoàng Dược Sư, nếu cứ noi theo cách thức của Hoàng Dược Sư thì thế nào cũng lãnh phần thất bại chắc chắn vậy.

Nhưng Trùng Dương là một Giáo chủ của phái Toàn Chân, đâu có thể chịu nhục một cách tầm thường như vậy. Chàng ngồi xếp bằng tròn trên mặt đất, vận dụng công khí theo bí pháp Toàn Chân, chân khí lưu tràn khắp cơ thể, chàng đã có kinh nghiệm về cách luyện Nhất Dương Chi trong hang Bách Cầm lúc xưa. Nên chàng liền cởi bỏ tất cả ý nghĩ trong đầu óc, qui tụ thần trí tâm não vào một điểm tập trung cho tam hoa tụ đỉnh, ngũ tâm hướng vọng một chiều, đôi mắt nhấp nháy vài cái, sau đấy mở mắt ra nhìn thẳng ra trước mặt, cảnh vật liền hiện ra hết sức rõ ràng, hai cây bàng trước mặt, dường như lớn thêm ra gấp mấy lần, cho đến rong rêu bám trên vỏ cây cũng nhìn thấy thật tỏ rõ.

Đây là công phu vận khí rất thần diệu để luyện nhãn lực như phép tập "Thôi miên thuật" hiện nay vậy. Trong con nhà võ có câu tục ngữ:

“Dụng trí bất phân, nãi nghi u thần”.

Tích xưa có một câu chuyện chàng Kỹ Xương học bắn có thể chứng minh được sự việc trên.

Đời Xuân Thu cô một tay thiện xạ tên Kỹ Xương vì muốn cho tài bắn tinh diệu cố lặn lội tìm cho được một vị xạ thủ danh vang đương thời là Phi Vệ xin làm đệ tử để học cho rành nghề bắn cung. Phi Vệ liền bảo Kỹ Xương về nhà trải chiếu nằm ngửa dưới khung dột, mở mắt ra thật lớn, cố nhìn theo con thoi chạy qua chạy lại trên khung cử mà không được nháy mắt, đêm ngày cố chuyên cần, lâu ngày dài tháng sẽ thấy có hiệu quả. Kỹ Xương nghe theo lời Phi Vệ chỉ dạy, lập tức về nhà, trải chiếu nằm lì dưới khung cử, cơm nước vợ con phải bung đèn cho chàng.

Trong nhà cha mẹ, vợ con đều tưởng chàng điên nhưng Kỹ Xương vẫn mặc, cứ đêm ngày trân tráo nhìn vào chiếc thoi qua lại trên khung dột. Suốt ba năm trời như thế, đôi mắt chàng trở nên sáng sủa dị thường, nhận thấy con dơi bò trên tường, thân dơi nhỏ không đầy năm tay Kỹ Xương liền lấy cung tên ra nhắm vào con dơi bắn một phát, mũi tên xuyên qua tim con dơi không sai lệch một ly. Kỹ Xương hết sức cao hứng bèn đem chuyện thưa lại với Phi Vệ, Phi Vệ vỗ tay xười ha hả rồi nói:

– Mi khỏi cần học hỏi tài ta nữa, xạ thuật của mi đi thành công rồi đấy!

Sau, Kỹ Xương trở nên một xạ thủ kỳ tài, bắn chết được Phùng Mông cũng là một tay thiện xạ tài nghệ tương đương với Phi Vệ. Chuyện này cho thấy nhãn lực của con người rất liên quan mật thiết với chân khí và nội lực trong cơ thể vậy và là một sự thật có thể chứng minh một cách khoa học, chứ không phải là một chuyện tưởng tượng hoang đường.

Vương Trùng Dương vận dụng nội công để tăng tiến thêm sức nhìn của mình xong, chàng liền giơ tay quơ trên mặt đất một cái, hốt lên một nhúm cát, dùng hột cát thay thế ám khí để bắn rơi lá cây. Chàng cũng y theo phương cách Hoàng Dược Sư, mỗi hột cát đều bắn trúng vào cuống lá khiến lá bàng trên cây từng loạt, từng loạt rơi ào ào trên mặt đất.

Hoàng Dược Sư thấy cách thức chàng bắn rơi lá bàng như thế, trong lòng y hết sức kinh hãi, vì công phu ném kim vàng để bắn rụng lá cây của y chính y đã phải luyện cả mấy năm trời trên Đào Hoa Đảo và cũng là môn tuyệt kỹ đắt ý nhất của mình. Hoàng Dược Sư cứ ngỡ rằng dù Trùng Dương tài nghệ cao cường thế nào cũng không làm sao bì được môn công phu độc đáo vô song của y. Nào ngờ Trùng Dương Chân Nhân xuất kỳ bất ý lại có thể chuyển bại thành thắng dùng nội công để mở rộng nhãn quang áp dụng công phu Nhất Dương Chỉ để búng cát thay thế ám khí. Trong túi của Hoàng Dược Sư có kim vàng nhiều lắm cũng độ bốn năm trăm cây là cùng, còn Trùng Dương trái lại kẻ sẵn bên chàng cát hột có hằng hà sa số, dùng mãi chẳng bao giờ hết được, cứ mỗi búng cát bắn ra là một nắm lá rơi rụng như mưa xuống đất.

Kim vàng của Hoàng Dược Sư có hạn số nhất định mà cát trên đất thì bất tận, nếu kéo dài thời gian đấu nhau thế nào y cũng lãnh sự thất bại không chạy vào đâu được.

Hoàng Dược Sư cứ thỉnh thoảng đưa mắt lên nhìn sang đối phương, thấy lá của hai cây bàng kia liên tiếp rụng ào ào như mưa rơi xuống đất, y sốt ruột đến mồ hôi đầm đìa khắp đầu cổ.

Trùng Dương nhìn thấy thần thái bốn chồn thấp thỏm của Hoàng Dược Sư, chàng bắt giác cười thầm trong bụng nhưng ngoài mặt vờ như chẳng để ý đến Hoàng Dược Sư, và đang lắng tụ tất cả tinh thần búng từng nắm cát lên ngọn cây bàng.

Hoàng Dược Sư bỗng sực nghĩ ra một quỷ kế, nơi chỗ y ngồi cách xa Trùng Dương không tới một trượng, y bèn khẽ giơ tay phát ra một luồng chưởng lực khiến cho tất cả những hột cát mà Trùng Dương đã dùng Nhất Dương Chỉ bắn ra đều bị thổi bay tuốt ra ngoài miếng đất trống ở phía trái hai bên gốc cây bàng.

Mưu gian lận của Hoàng Dược Sư, tất nhiên Trùng Dương đã kịp thời phát giác ngay, nhưng chàng là người đại trí, giả vờ kẻ ngây ngô, ngoài mặt vẫn cứ vẻ điềm nhiên như không hề hay biết, lại hốt lên nhúm cát thứ hai, búng thẳng vào không trung.

Hoàng Dược Sư cũng ngỡ rằng chàng lại dùng nắm cát ấy để bắn rơi lá bàng, nên y theo mưu lược cũ tay trái nhẹ đẩy ra một luồng chưởng, định thổi những hột cát kia bay tọt ra ngoài như lúc nãy.

Nào ngờ những hột cát kia Trùng Dương chỉ ném lên cao thôi, chứ không phải để bắn vào lá cây, đợi lúc Hoàng Dược Sư vừa đẩy chưởng tới một chưởng phong, chàng liền nhanh như cắt lật tay đẩy ra một chưởng đón lại. Chưởng ở chàng đã từng hết bảy thành chân tức mà chưởng lực của Hoàng Dược Sư chỉ khẽ dùng sức nên phát ra không được mạnh lắm, cho nên ngọn kinh phong của Trùng Dương đẩy lui trở lại liền, và đám cát ấy cũng bay theo ngọn chưởng lực bay áp đến. Hoàng Dược Sư không ngờ con người trầm lặng như Trùng Dương lại trí mưu lắm kể nên ơ hờ chẳng chút đề phòng, khoảng cách hai người rất gần, có muốn tránh cũng không tránh kịp, bị hết mấy hột cát bay vào hai mắt xót xang không chịu được.

Như vậy nhãn lực của y bị ảnh hưởng rất nhiều, không thể nào ném kim vàng ra cho chuẩn được!

Hoàng Dược Sư vội xoay chiều luồng chưởng phong đánh tắt đầu nhang đang cháy của Trùng Dương rồi nói:

– Đủ rồi, chúng ta hãy đếm coi bao nhiêu chiếc lá được đánh rơi trên mặt đất.

Trùng Dương biết y ló mòi ăn gian ra, nên cười khẽ một cái rồi đứng dậy bước theo, sau khi đếm xong thì kim vàng của Hoàng Dược Sư làm rụng được một trăm mười sáu chiếc lá dâu. Còn Trùng Dương dùng cát ném rớt một trăm ba mươi chiếc lá bàng đồng một thời gian, một đoạn nhang cháy như nhau đã hơn được Hoàng Dược Sư mười bốn chiếc lá.

Hoàng Dược Sư sắc mặt tái xanh. Trùng Dương nhìn thấy mỉm cười hỏi y:

– Sao, trận này ông thắng hay là tôi thắng, chờ ông nói rõ cho bản đạo biết!

Hoàng Dược Sư trợn mắt sùng sộ:

– Đâu có thể bảo là ta thua được, mi dùng quỷ kế thổi cát bay vào mắt ta thì làm sao có thể bảo ta chịu thua được.

Trùng Dương biết rõ tánh khí y cổ quái và rất bướng bỉnh, chàng thấy không nên cãi với y nên cười đầu dụi:

– Được rồi! Chuyện này chúng ta kể như hòa nhau, không ai thắng ai vậy.

Hoàng Dược Sư sắc mặt mới dịu lại và nói:

– Phải! Lần này thì kể như huề, còn lại hai lần sẽ định thắng bại. Ta đã có sẵn dự tính rồi.

Trùng Dương bèn nói:

– Tôn giá muốn tỉ thí cách nào xin cứ tùy thích Hoàng Dục Sư tăng hăng một tiếng và nói:

– Âm khí đã tỉ thí với nhau rồi, chúng ta lần này thi một cách phân minh hơn.

Chúng ta sẽ đấu chưởng nhau ở trên không trung!

Trùng Dương chưa hiểu cách đấu chưởng ấy ra sao nên vội hỏi:

– Cách đấu chưởng trên không trung ra sao

Hoàng Dục Sư lấy tay chỉ vào khoảng cách giữa hai cây bàng và hàng cây dâu và nói:

– Chúng ta dùng hai lùm cây kia tạm làm lôi đài để thử tài nhau, dùng khinh công mỗi người nhảy lên một ngọn cây, sau một tiếng hô, ta sẽ nhảy qua và người sẽ nhảy lại, và trong thời gian hai người qua mặt nhau, mỗi người dùng bất kỳ quyền hay cước để tập kích đối phương, cứ lần này rồi đến lần khác, nếu người nào ở giữa trời mà thất chiêu rớt xuống đất không đáp được trên ngọn cây, thì người ấy kể như bị thua trận.

Trùng Dương nghe xong mắng thầm trong bụng:

“Tên chết bầm này thật là quỷ kế đa đoan”.

Thì ra Hoàng Dục Sư đưa ra phương pháp tỉ thí xem thì rất công bằng tài nghệ bản lĩnh luyện tập của mỗi người. Một người muốn đứng trên ngọn cây; đều cây vào công phu khinh công đề khí của mình mới không rớt xuống đất. Nếu như từ một ngọn cây này nhảy qua một ngọn cây khác càng khó hơn nữa. Nhưng con người tài nghệ như Trùng Dương, đứng ở trên ngọn cây mượn sức dùng sức để nhảy qua ngọn cây khác, cũng chẳng lấy gì khó lắm.

Cái khó là ở chỗ lúc thân hình còn ở lưng chừng giữa khoảng không mà phải đối chưởng với kẻ địch, một mặt phải đề phòng vị trí nơi gót chân sắp đáp đến, một mặt lại phải chống đỡ chiêu kế và phản công lại đối phương, thật là một thân một chỗ cũng không được. Trùng Dương từ lúc luyện thành tài nghệ đến nay, đã trải qua lắm lần phong ba bão tố khinh người, đối với lời yêu cầu của Hoàng Dục Sư như thế, chàng đâu có lý chịu nhục tìm lối thoát? Nên chàng gật đầu và nói:

– Hay lắm! Trò chơi mới lạ ấy kể cũng thú vị lắm đây!

Hoàng Dục Sư thấy chàng gật đầu đáp lại mà không một chút do dự suy nghĩ gì cả, trong lòng y mừng thầm, vội nhúng chân “vù!” một cái, thân hình đã chồm chệ trên một ngọn cây rồi. Trùng Dương thấy y lúc tung mình nhảy vút lên, hai vai chẳng chút động đậy, người y nhẹ nhàng như một chiếc lông hồng, xem lại thân pháp của y với lúc giao đấu nhau trên hoang đảo ở ngoài Hoàng Hải đã tiến bộ vượt bậc. Chàng gật đầu thầm ngợi khen bản lĩnh siêu việt của

đối phương, tay áo chàng khẽ phất một cái, nháy mắt đã dập gọn trên ngọn cây bàng.

Mấy tên gia bộc cảm thấy khinh công siêu tuyệt của hai người, tuy không thể phát ra tiếng nói để khen ngợi nhưng cũng ô... Ô... inh ỏi điếc cả tai!